

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Annvs Diervm Memorabilivm Societatis Iesv. Sive
Commentarius quotidianae virtutis, notabilem vnius, vel
plurium in Societate vitâ functorum, virtute quapiam
insignium memoriam in menses diesque ...**

Nádasi, János

Antverpiae, 1665

XIII. Die Ivnii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9625

Patientia.
in calcoli, aliisque doloribus, hilari
patientia fortem animum probavit.
Ad extremum, cum duo sibi superesse
minuta diceret, corpus, & animam,

ne quicquam sibi super esset; ex asse
hæres *Christum*, & *Mariam* scripsit,
ab ijs brevi æternam in hæreditatem
transcriptus.

XIII. DIE IVNII.

BAPTISTA
COADIUT.

*Hispania
Granatæ. 13.
Junij. 6. o.*
*B. V.
S. Petrus,
S. Barbara.
Vocatio.*
*Nos. ius.
Tentatio.*
*Germania
Monachij.
1. Iulij. 15.
ætat. 9.
Soc. 40.*
*Fidel.
Iudicium.*
ELuxit in hoc diuinæ, per Deipa-
ram, & sanctos, benignitatis insi-
gne documentum quando illum
suz in Nouitiatu constantiæ parùm
retinentem, iamque fugæ imminen-
tem, in Societate per Beatissimam
Virginem, per sanctos Petrum & Bar-
baram retinuit. Rem hanc, & alia il-
lius decora Granatenses in hæc verba
perscribunt: de felici morte Baptistæ
illud primum pignus quodammodo
accepimus, quod Societatem ample-
xus, & quinquagesimum iam diem
primæ probationis agens (nam hæc
illis temporibus eousq; protrahi sole-
bat) grauissimo dæmonis impulsu fu-
gam per solitudinem meditatus, ad-
esse sibi videre est visus Beatissimam
Virginem *MARIAM* hinc Apostolo *Petro*,
inde *B. Barbarâ* (quibus ille iam-
pridem erat addictus) stipatam, be-
nignoque vultu hortantem, vt eâ sorte
statuque contentus perseveraret, in
quo vitam esset consecuturus æter-
nam. Quo ille solatio confirmatus,
corpis insistere quantâ posset contem-
ptione corporis, & animi decreuit.
Fruebatur inter ipsa domus opera at-
tiduâ Numinis familiaritate cum tantâ
mentis dulcedine, vt non solum ad sa-
cratissimæ Eucharistiæ perceptionem,
sed ad quamuis etiam de rebus diui-
nis factam mentionem lacrymis vber-
tim perfunderetur. Et fortè accidit,
vt agnos à matribus depelleret, nolen-

tesque separaret: quod factum cum
ipsi nouissimam illam iustorum à ma-
lis separationem in memoriam reuo-
casset, tantisper lacrymas cohibere
non potuit, donec ab ea cogitatione
mentem consultò auertisset. Cum
Granatensi cuidam olim Reçtori gra-
uissimum falsò crimen fuisset imposi-
tum, atque ob id Hispalim, vt causam
apud Prouincialem diceret, fuisset
euocatus, Baptistæ se ante Deum in
genua proiecit, supplexque rogat, vt
Rectorem defensum, atque incolumem
breui ad suos redire permittat.
Precanti assentiri visa vox repente ad
aures illapsa; quæ iussit eum securo
esse animo, & prædicere: Rectorem
breui in Urbem sine vlla culpæ, aut
infamiæ notâ rediturum. Quod & fa-
ctum est. Qui familiaris Baptistæ cum
Deo agendi modus cum dæmoni agrè
faceret, ire contra voluit, sapiusque
illi horribili formâ obiectus, vngues,
fauces, ipsumque aded interitum mi-
natus est: sed implorato *Iesv Christi*
auxilio semper repulsus.

P. ANTONIVS
GALLEGVS.

*Hispania
Hispani. 13.
Junij 16. o.
ætat. 90.
Soc. 55.*
*Mortif.
ass. consang.*
Mansuetus, & nullo labore satis
vnquam satur senex, potissimum
in pœnitentibus expiandis. Meditan-
di argumentum optimum esse aiebat;
Fiat voluntas tua. Soror, & Consan-
guinei non nisi quatuor milliaribus
aberant à loco, vbi habitabat, & ta-
men per totos 40. annos adduci non
potuit.

*Oratio.**Videpre-
tiosa occu-
pationes
morientium
c. 3. n. 2.*

potuit, ut illos vel semel inuideret, aut videret.

P. IOANNES HVBATIUS.

Bohemus
Pragæ 13.
Iunij 1661.

Charitas.

CVM Pragæ in Vrbe quam nouam vocant, Collegio præfesset, mortem toties questam persanctè adeptus est. Vir sine furo, & de omnibus ferè Bohemiæ oppidiis religiosè meritus. Infima pauperum tuguria perreptabat; aulas non nisi stipis pro his corrogandæ causâ ingressus. Cùm pro animabus sarageret, à Saxonibus hereticis tentus, & in carcere magna perpeffus est. Multas ad pudicitiam, plurimos ad fidem Orthodoxam adduxit. Quater in peste publica se dedit victimam charitati, semper superstes, & firmus.

P. CHRISTOPHORVS VIVERIYS.

Peruanus in
Coll. Pacis.
3. Junij 1661
ætat. 47.
Soc. 30.

27.

LOcuples illi domus, & exquisita ad omnem virtutem fuit educatio. Sed & ipsa indoles eiusmodi erat, ut in modestissimo eius vultu legerent omnes, ad quod vitæ institutum esset propensior. Vnde passim Pater de Societate IESU appellabatur. Vix quinque annos natus; cùm se rapido fluuio (in quem fortè inciderat) in molendini currentis rotam rapi videret, *Beatissima Virgo Rosarij, adiuua me*; exclamauit: & illæsus eductus est è loco in quo in partes discerpi debuerat. Vnde ille se vitam suam huic Dominæ debere actuosâ pietate, ac singulari eius cultu ferebatur. In Tyrocinio nemo illo Superior in flagranti studio earum artium quæ istic discuntur, & vitæ vni-

uersæ viatico prouidenter comparando. Ingenio animo illius insedit opinio de granditate beneficij vocationis. Quocirca in perpetuo more habuit, ut cubitum concessurus, positus humigenibus indignum se tantâ Dei beneficentiâ, ac dono aded mirabili testaretur; & ad id confirmandum pronus terræ aliquot oscula dabat constans deuoti, demissi, & grati animi documentum. Vita eius omnis erat speculum legum nostrarum: in ijs quæ agebat relucens. Ad sacras operas animarum promptus illi semper animus, etiam supra vires: paupertas religiosè attendita: virginea puritas, obedientia persancta. Vnde si quid potestatis haberet à Superioribus altioribus, ne illius vsu cum eo qui loco præerat conferebat.

Vnâ quapiam nocte quæ supremum eius morbum præcessit, per quietem vidit P. Gabrielem Vasquez (alium ab illo scriptore Theologo, eodem in Collegio ante annos aliquot vita functum) quem ille, tanquam suum olim in spiritu magistrum, gratâ memoriâ prosequeretur, & Deo se per illius merita quotidie impensè priuatâ pietate, commendabat. Hic suum Christophorū paterno amplexu stringens, hæc verba dixit: *Vamos, hijo mio. Eamus, fili mi.* Et videri desijt vnâ cum altero quopiam; sed quem Christophorus notum sibi esse negabat. Etiam postea æger, cùm à deliquo ad se redijt, dixit, se fuisse cum suo germano, qui sub S. Francisci disciplina è vita abierat. Obijt verò maximo sui desiderio relicto apud omnes, ob incredibilem tum domi modestiam, ac exquisitæ virtutis exemplum; tum foris impigrum studium & laborem ad animas felici æternitati lucrificandas.

Nonstus.

Vreatis.

Vesperis.

Obid.

Mon.

XIV. DIE